

Karl-Peter Eriksson och Leif Aruhn-Solén. Foto: Per T Buhre

Vacker undergång

Henry Purcells barockopera "Dido och Aeneas" har genom åren gjorts i såväl queer-mimversion (Mark Morris på 80-talet) som med flickskolebarn (den troliga

originaluppsättningen 1688), och i konservativare varianter där huvudrollen operadör som hon ska till fallande ostinatobas i verkets hit-aria "When I am laid in earth".

OPERA

DIDO OCH AENEAS
Av Henry Purcell
Röda Sten, Göteborg
Speltid 1 t.

Så är det inte riktigt på Röda Sten i Göteborg där musikteatergruppen Utomjordiska och Göteborg Baroque - ett av Sveriges bästa barockband - satt upp en Dido där "hon" blivit "han" och vi därför har ett manligt kärlekspar i centrum för den tragiska historien.

Och en Dido kommer inte ensam - i maj gör Kungliga operan en ungversion av samma verk med flyktingtema. Men göteborgarna är först på bollen och Kungliga kommer att få svårt att toppa dem.

Kanske anspelar Röda Sten-gänget vagt på Morris gamla dansverk, för som ny rollfigur har regissören Per T Buhre infogat dansaren Olof Persson, som spelar minnet av Didos tidigare kärlek. Detta är en vidareutveckling av originalstoryn som på sätt och vis gör den mer logisk men också längre från den troliga politiska allegorin hos originalet.

I Göteborg får vi i stället allvarlig förbjuden kärlek med barock-freakiga häxor och demoner som välbehövligt komiskt avbrott.

Öppningsscenen i det kala industrirummet med kyrkohögt i tak, vit, minimal scenografi, en videoprojicerad kista och en sångarensemble i stärkta vita plagg, signalerar såväl kloster som sjuksal. Kanske har vi här barocksvaret på "Torika aldrig tårar utan handskar"?

Men strax introduceras Leif Aruhn-Soléns drottning/kung Dido för den nya kärleken Aeneas (Karl Peter Eriksson), genom systemen Belinda (Anna Jobrant). Och även om jag vet att det inte kommer sluta lyckligt rullas sedan upp den kanske sötaste kärleksrelation jag sett på en operascen.

Aruhn-Solén och Eriksson är som gjorda för varandra. De kysser varandra, omfamnas i Didos säng (så att jag rodnar), snuddar champagneglas mot champagneglas med oändlig ömhet, byter ringar.

Men framför är allt den här Didon en högklassig sångar- och musikerprestation.

Tillsammans klingar ensemblen glasklart - heja allihop.

Aruhn-Soléns "When I am laid..." är bland de finaste jag hört.

Och hela tiden är Göteborg Baroque och ledaren **Magnus Kjellson** där och stöttar och fyller rummet med luftigaste spel - till och med lite 70-talsfusion-barock på orgel - medan **Olof Wendels** slagverk gör att nästan allt blir musikaliskt möjligt här vid Älvsborgsbrons fäste.

Av Hanna Höglund
kulturen@expressen.se

Publicerad 20 jan 2014 15:19

Adress till denna artikel:

<http://www.expressen.se/gt/kultur/vacker-undergang>